

РЕШЕНИЕ

№ 17227

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 14.04.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **12642** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68 и сл. от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба, подадена от А. Л. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], чрез адвокат Й. П., съдебен адрес [населено място], [улица], срещу заповед № 3286з-4523/05.11.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ /ГДНП/, с която е отказано снемането на полицейска регистрация с рег. № 14869 от 18.02.2013 г. по описа на РУ В. Т. при Од на МВР В. Т., извършена на жалбоподателя С..

С жалбата са изложени доводи, че оспореният акт е издаден при липса на мотиви, в противоречие с правото на ЕС и практиката на ВАС, противоречие с материално правните разпоредби при тълкуването и прилагането на чл. 68, ал. 6 ЗМВР и неспазване на принципа за пропорционалност.

Моли съда да отмени заповедта и да изпрати преписката на директора на ГДНП за ново произнасяне по искането на А. Л. С. при спазване на задължителни указания на съда по тълкуването и прилагането на закона относно извършване на конкретна, индивидуална и мотивирана проверка за необходимостта от продължаващо съхранение на полицейската регистрация, като съобрази тежестта на деянието, изминалото време, настъпилата реабилитация и извърши реален баланс на интересите съгласно Директива (ЕС) 2016/680 и практиката на СЕС и ВАС. Отправя доказателствени искания, в ход по същество не се явява и не се представлява. Претендира разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“, чрез упълномощен юрк. П., оспорва жалбата като неоснователна в изпратена писмена защита, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност. В ход по същество ответникът не се явява и не се представява.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство било образувано по подадено от жалбоподателя А. Л. С. искане вх. № 328605-134 от 10.06.2025 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“ за снемане на една полицейски регистрация поради настъпила реабилитация. Приложено е свидетелство за съдимост от 04.06.2025 г. с данни за реабилитиране на осн. чл. 88а, ал. 1 НК.

По искането е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено Предложение рег. № 366р-16629/28.07.2025 г. на директора на ОДМВР В. Т. до директора на Главна дирекция "Национална полиция" да не бъде снета полицейската регистрация. В предложението са обобщени резултатите от проверката.

Установено е, че по отношение на С. е налице полицейска регистрация № 14869/18.02.2013 г. на РУ – В. Т., извършена по ДП № 3М 1114/2012 г., за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 НК. Конкретно били водени следните досъдебни производства: пр. пр. №1533/2009 г. по описа на ВТРП, която на 17.07.2009 г. била прекратено; и съответно пр. пр. № 2733/2012 г. по описа на ВТРП, като на 22.03.2013 г. било образувано съдебно дело № НОХД 545/2013г. по описа на ВТРС, по което на 08.04.2013 г. било регистрирано прекратяване със Споразумение и наложено наказание на А. С. - 4 месеца лишаване от свобода, условно с 3 години изпитателен срок. Изискана е справка от ВТРС, в отговор на което е представен заверен препис на влязло в сила Споразумение № 98/2013 г. и Протокол № 98/08.04.2013 г. по НОХД 545/2013 г. /л. 42, 45-46/. Приложена е справка за съдимост от 01.07.2025 г. Направен е извод, че не са налице основания за снемане на полицейските регистрации, поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 ЗМВР.

С оспорената заповед № 3286з-4523/05.11.2025 г. директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация № 14869/18.02.2013 г. на РУ – В. Т., извършена на А. Л. С., поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания. В мотивите на заповедта е посочено, че прекратяването на делото със сключено споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация. Посочено е още, че лицето имало профил на извършител и на други престъпление в периода 2009-2012 г., неконкретизирани, и на нарушител на правилата за безопасност на движение по пътищата.

В съдебното производство по искане на жалбоподателя са изискани справки от СДВР и ОДМВР В. Т. относно наличието на заявителски материали или данни за криминална активност за жалбоподателя след 2013 г. От постъпилите справки се установява, че няма такива данни.

Изискана е също така справка от дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР /справка за хронологията на достъпа Log Data/, отразяваща всички случаи на търсене, ползване или проверка на данни от процесната полицейска регистрация № 14869/18.02.2013 г. на РУ – В. Т., извършена на А. Л. С., за периода от 18.02.2013 г. до

датата на изготвянето ѝ. По делото е постъпила информация на 08.04.2026 г. за двугодишен период спрямо текущата година /30.03.2024 г. – 30.03.2026 г./, за който МВР било длъжно да съхранява съответната информация, от която е видно че справки са правени на 16.06.2025 г. и 30.01.2026 г., съответно от ГДНП, РУВТ и СДВР, които съответства на периода на инициираната преписка пред ГННП за снемане на съдебната регистрация и образуваното съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град, I отделение, 4 състав, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК чрез ССЕВ, л. 11, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен по материя, място и степен орган административен орган – директорът на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи /л. 56/, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните основания за издаването на акта, мотиви. По изложеното, съдът не установява нарушения във формата на акта.

При издаване на акта не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /Наредбата/, като е направена проверка и е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията. Настоящият съдебен състав намира, че не е налице основание за отмяната на оспорената заповед сред визираните в чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 АПК.

Съдът намира жалбата за основателна по отношение на направените оплаквания за оспорения акт като издаден в противоречие с материалния закон и в несъответствие с

целта му.

Съгласно чл. 68, ал. 6 ЗМВР полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 НПК - Производството по дела от общ характер се прекратява и когато съдът одобри споразумение за решаване на делото; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

С полицейската регистрация се обработват лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване. Попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Според съображение 26 от Директива 2016/680 се изискват гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. Съгласно съображение 34 обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 Директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 Директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение. Така националната уредба дава неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън предвидените в закона.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е била извършена една полицейска регистрация съгласно чл. 68, ал. 1 ЗМВР с оглед привличането му като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер. Жалбоподателят е извършил престъпление през 2012 г., за което било образувано НОХД № 545/2013 г. по описа на РСВТ, приключило със споразумение, с което наложено наказание лишаване от свобода за срок 4 месеца, чието изпълнение било отложено на осн. чл. 66, ал. 1 НК с изпитателен срок 3 години.

При тази фактическа обстановка и при действащата правна уредба по националния закон - чл. 68, ал. 6, т. 2 ЗМВР, от формална страна органът е достигнал до извод, че разпоредбата не може да намери приложение в разглеждания случай, тъй като е постигнато споразумение. В разпоредбата на чл. 68, ал. 6, т. 2 ЗМВР е посочено, че

полицейската регистрация се сменя, ако наказателното производство е прекратено, но не и в случаите на чл. 24, ал. 3 НПК, а именно при постигнато споразумение.

Националната система от правни норми позволява при определени предпоставки, извършената полицейска регистрация да бъде снета (заличена, унищожена). Предпоставките за снемане са изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР и между тях действително не фигурира настъпила реабилитация, нито възможност за заличаване на полицейската регистрация в случаите, в които наказателното производство за извършено престъпление от общ характер е приключило със споразумение. Прилагайки националния закон, ответникът достига до извод, че не е имал правна възможност за различен извод, водещ до снемане на регистрацията, нито е могъл да приложена друга от изброените в чл. 68, ал. 6 хипотези.

При съпоставката между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива /ЕС/ 2016/680. Дело С-118/2022 г. на СЕС е образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ по дело, с предмет оспорване на отказ за полицейска регистрация, обоснован именно с това, че случаят не попада сред основанията за снемане на полицейска регистрация, изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР.

С решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. СЕС /голям състав/ приема, че член 4, параграф 1, букви в/ и д/ от Директива /ЕС/ 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б/ и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз /ХОПЕС/, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В този смисъл именно са и цитираните съображения 26 и 34 Директива /ЕС/ 2016/680. В решението на СЕС, т. 45, т. 70 и т. 71, се извежда, че чл. 5 Директива ЕС/ 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му. В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършено през 2012 г. престъпление о С., за което със споразумение и протоколно определение на РС ВТ № 98/08.04.2013 г. е наложено наказание лишаване от свобода за срок 4 месеца, чието изпълнение било отложено на осн. чл. 66, ал. 1 НК с изпитателен срок 3 години.

В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя повече от 10 години след регистрацията, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Не е преценено дали така посочените срокове са подходящи в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви "в" и "д" от Директивата в светлината на чл. 52, параграф 1 от ХОПЕС за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация /в случаите, в които наказателното производство е приключило със споразумение/ все още е необходимо.

Изводът на съда за неспазване на правото на ЕС и принципа за пропорционалност не се разколебава и от изисканите и представени по делото справки СДВР, РУ ВТ и дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР само потвърждават липсата на оперативен интерес за период от 13 години и могат да се тълкуват в смисъл за отпаднала необходимост от съхранение на данните. В тази връзка изложените от ответника доводи, че неизползването на данните не е гаранция, че няма да бъдат необходими, са несподеляеми от съда като необосновани и неаргументирани без сочене на доказателства за периодично проверяване дали това съхранение все още е необходимо и дали съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани.

Доколкото правото на Европейския съюз безусловно е с предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право, при констатиране на такова противоречие между европейското и националното право, националният съдия е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат. Без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. В случая това противоречие е установено и с решение на СЕС, с чието тълкуване съдът е длъжен да се съобрази.

В случая процесният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, същата разпоредба не е съобразена с принципите на Директива /ЕС/ 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен. Ответникът, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени. С оглед спазване принципите на Директивата, независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено /в този смисъл са мотивите на ВАС, пето отделение, в

решения по дела № 10040/2025 г., адм. д. № 462/2026 г., адм. д. № 11036/2025 г., адм. д. № 1169/2025 г., адм. д. № 763/2025 г., адм. д. № 1265/2025 г., адм. д. № 12011/2024 г., адм. д. № 998/2025 г., адм. д. № 9349/2025 г. и др./.

По изложените съображения съдът формира извод, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно и след извършени проверки за необходимостта от съхранението направи преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и пред вид изминалия период от регистрацията все още е необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани, и дали така продължилото съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя А. Л. С..

С оглед изхода на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски, своевременно направена, е основателна, като ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски. С жалбата е представен договор за правна защита и съдействие от 27.11.2025 г. /л. 12/, уговореното възнаграждение е в размер 750 лева, заплатени в брой. От страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност в писмените бележки, което съдът намира за неоснователно. Макар да се касае за спор, който не се отличава с правна или фактическа сложност предвид наличието на правна уредба и съдебна практика, проведени са две съдебни заседания, без явяване на жалбоподателя и процесуалния му представител, но своевременно е осъществена процесуална активност от страна на жалбоподателя по всички отправени с жалбата доказателствени искания и поддържането им в хода на делото, както и по указанията на съда. Конкретната стойност на претендираното възнаграждение 750 лв., съответно 383, 47 евро, не е прекомерна. Същите следва да се присъдят, както и разноските за внесена държавна такса в размер 5, 11 евро.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 3286з-4523/05.11.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР за отказ за снемане на полицейска регистрация.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, за ново разглеждане на искането с вх. № 328605-134 от 10.06.2025 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР, подадено А. Л. С., ЕГН [ЕГН], за снемане на полицейска регистрация № 14869/18.02.2013 г. на РУ – В. Т., при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на А. Л. С., ЕГН [ЕГН], сумата **383, 58 евро (триста осемдесет и осем евро и 58 евроцента)**, разноски по делото за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Решението подлежи на касационно обжалване чрез настоящия съд пред Върховния

административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: